

Carreras de caballs.

CARRERES

No hi ha remey; no hi sé entrar.

Axó de que les carreres de cavalls serveixin per el *Fomento de la cria caballar*, vamos, no m'ho acabo.

Fà ja dotze ó catorze anys que s'han introduhit á Espanya, set ó vuyt á Barcelona, y encare veig que tiran los tranvías los mateixos animals escarransits y magres, farts de trevallar y que no poden ab la carga que portan; y veig que tot lo trajé de Barcelona, se fá poch més ó menos com avans.

Oh! Y encare quant los senyors volen comprar un bon tronch pels seus carruatges ó una bona pessa per montar y ensenyarla per aqueixos passeigs, veig que se'n van ó envían á persones enteses cap á Fransa.

Ab el *Fomento de la cria caballar*, ja fa no se quants anys que n'hauríam de tenir á casa nostre de lo bó y millor.

Pero que volen que 's fomenti ab corredisses? Los cavalls han de tenir moltes circumstancias per ser bons. Sí? donchs, féulos corre y 's tornarán bons per tot.

Home! home! Aquestos son pensaments massa punxaguts. Per lo mateix istil qui sab ahont arribaríam.

Vejeu, sinó: Los gossos perdiguers han de tenir sobre tot bon nas, y han d'anar arrimats al cassador. No tots son prou bons, y sería com cal que se adobessen. Com ho farán? Ab carreres de gossos, que si han d'anar una estona al galop ab lo morro al vent, ja se 'ls destaparà 'ls forats del nas perque tingau bona flayre.

També hi ha gats que de ratadors no'n tenen res. Y sería menester que tots los gats fossen tan ratadors que no dexessen rates ni per senyal. Com ho farém, com ho farém? Fem carreres de gats, á veure si 's fomenta la cria de gats modelos, que en comptes de estarse aturats y quiets al costat del forat esperant que la rata trague 'l cap, ab mitj minut haja seguit tota la casa un parell de vegades á veure si 's veu cap rata y si la cuynera 's descuida.

Jo 'm penso que les carreres que s'haurían d'organisar serían les de burros. Lo burro es un animal tan cansoner, que no podeu may lograr que 's mogue del pas. A cada viatge que hi feu ab burro hi trencareu mitja dotzena de garrots, lo bras vos farà mal vuyt dies, y 'l burro tan tranquil, ála, ála, á n'el seu pas, á n'aquell pas que fá dos kilómetros per hora. A n'els burros sí que convindría tráurels la pols de l'esquena á n'axó d'anar depressa. Y com les carreres no son mes que per corre, es cla que se ensenyaria á n'els burros lo que 'ls hi fá falta.

Jo proposo que s'organisen carreres de burros per lo foment de la cria burrical.

Fins ne podrían venir d'axó moltes ventatjes per l'Estat, perque hi ha una forsa desconeguda que 's podría aprofitar, la forsa dels ases.

Vos sembla que sería poch axó de poderlos destinar á totes les coses que 's necessita anar depressa, y conseguir que no 's fiquessen ab res més?

Hi ha vegades que 's veuen carros atropellats y vells, plens de pols, que 'ls tira un animal de forsa, una mula per exemple, y á devant hi posan un burro d'aquells que al veure la carga ja suan, que fa veure que també estira y que s'hi afadiga, y lo que mira es de decantar-seles. Va d'una part á la altra de la carretera y la pobre mulota que 'l segueix y que fa tota la forsa del carro, se deixa enganyar y al cap de vall ab tantes voltes de l'un cantó á l'altre de la carretera, resulta que ha fet lo doble camí ab tot lo pes de la carga, y s'atropella y 's reventa.

Afora, afora, los burros que guían. No farán perdre temps y no atropellarán als que ls hi van darrera portant tot lo pes. Aqueixos burros servirían millor per una altra cosa si fossen caminadors. Podrían portar los correos. A copia de bastonades á l'esquena, ja ho veuríam si

triscarían depressa per arribar avans d' hora. Y no destorbarían en lloch més,

Per axó valdría més que en compte de carreres de cavalls posessem carreres de burros.

Per cap altra banda si perdria gran cosa. Perque alló del *fomento de la cria caballar* ja hem dit que era de per riure.

Y tot lo altre que 's fa á les carreres se podría fer de la mateixa manera.

S'hi podría anar ab cotxe, ab tots los floreyos que avuy hi van, fins ab aquelles trompetes que tocan desde dalt dels cotxes, encara no he sapigut perque que semblan ximplés. S'hi podría anar ab carril de la mateixa manera.

Fins la gent podrían tornar per la Gran-vía, ó podrían fer veurer que hi tornan, tot tornant per can Túnis y per les Dressanes; y no s'hauría de perdre aquella rúa que 'ls cotxes fan á la Gran-vía com un carnestoltes nou, en que la gent que van als cotxes sembla que hi van com per una obligació que tenen, per donarnos á l'altra gent lo gust de veurels tan ben vestits, ab uns cotxes tan hermosos, y ab tronchs de cavalls tan lluhents!

Fins, fins, á les carreres de burros si podría... si podría jugar, vaja, que per axó semblan fetes les carreres. Si podría jugar descaradament sense por de la policia, encara que tingués mal geni, ó passés una temporada d'aquelles tan tardanes que devegades venen, en que se li escalfan les sanchs, per donar algún *golpe*.

Y encara 'l joch hi será mes apropiat. Primerament, perque ja tindrà nom, perque fa molts anys que hi es un joch que 'n diuen lo burro. Y es clar que 'l joch de las carreres de burros, també se'n hauría de dir lo burro.

Després que com ni ha tants que fan lo burro al jugar á les carreres; perque jugan sense saber quins son los cavalls que poden guanyar, y sense saber sobre quins cavalls jugan los jokers ó 'ls seus amos, que devegades jugan contra 'ls seus propis cavalls; es clar que moltes vegades no fan res mes que tirar los quartos á dins d'un pou. Y llavors hi hauría mes unitat entre 'ls de dins de la pista y de fora la pista, perque la festa fos animada.

Y la varietat de coses que si podrían fer á les carreres de burros. Perque com los burricots sempre tenen tirada á fer lo vagamundo, y á no moures del pas, se podría ensajar alguna vegada 'l joch del *gana-pierde*. Ab una carrera entre mitj de les altres, guanyaria 'l burro que arribés lo darrer sense haverse parat pel camí. Y guanyaria los que haguessen fet postes per aquell burro.

Lo joch podría estar organizat d'una manera semblanta á la que ho está are. Y fins podría estendres una mica mes, posant un quarto reservat en que s'admetessen totes les travesses y ab qualsevols combinacions, encare que fos jugar á cartes, mentres que fessin lo burro.

Y com la semblansa d'un joch y l'altre joch, y la semblansa de tots los jochs de cartes, faría que no'n pogués perseguir cap la policia, perque hauría de comensar per perseguir les travesses que 's fessen sobre 'ls burros que guanyarian les carreres y axó es impossible perque no hi hauría cap policia que gosés atentar á una institució tan meritoria y capital com el *fomento de la cria asnal*; se comensaria la regeneració que fa temps que espero per la societat, mediant deixa completament lliure 'l joch, fent desapareixe los animosos privilegis que avuy hi han en contre del principi capital de la igualtat.

JO RAY.

SANFAINA

La qüestió del sucre, que tant dolça sembla que hauría d'esser, amenassa tornarse molt amarga pera 'l Govern.

Ab aixó y l'alcohol de Cuba es fácil que 'l senyor Romero Robledo prepari un nou *vi* ó alcohol de *quina* capás de posar bó y sá á l'organisme més anémich

Pero 'ns sembla que 'l Govern no li'n sentirá grat, y 'l senyor Romero, si vol despatxar lo seu *especific*, haurá de fer com aquell apotecari d'Olot que deya que no podía despatxar las medicinas:

*Preu per preu
jo me las preneh.*

Lo millor ministre d'Hisenda qu'ha tingut la Russia, Vychnegrasdki, s'ha tornat boig de resultas del trevall extraordinari que feya pera conseguir lo prosperitat del seu pahís, que, gracias als esforços d'aquest ministre, s'ha vist emancipat, comercialment parlant, de la Prussia, á pesar de la oposició que per lograrho li feren los que més obligació tenían de ajudarlo en los seus plans.

Acostumava á trevallar (parintse be en que no dihem *enrahonar*) de setze á divuyt horas diarias.

¡Quin exemple per més de quatre ministres de nacions no tant llunyanas com la Russia!

Vetaquí un home que, poguén fer vida de burgés, trevallaba més que qualsevol obrer de fábrica, fent un trevall més complicat y menys saludable que 'l teixir y fangar.

¡Quina llástima que no abundin los ministres d'aquesta talla!

Ara sí que sembla que 'l Govern tracta de fer economías *serias*, ó tracta ab *serietat* de fer economías.

Figúrinse que per lograrho, vol suprimir los *bolados* y carmel-los que 's xupavan los *pares de la patria* en las Cambras.

A nosaltres nos sembla que 'ls *bolados* difícilment los suprimiran, per més que vulgan, perque aquí á Espanya fa temps que totas las obras bonas que 's proposan fer los governs se converteixen en *bolados*.

O en aygua de borrajas.

Ja té rahó aquell ditxo que diu que

«Qui no té res més á fer
lo gat espussa.»

Oh si no, mirin en qué s'entreté un periódich. Diu:

«Encare que 'l càlcul no es nou ni d'un gran resultat práctic, traslladám, per si á algun dels nostres lectors li plau lo següent curiosissim càlcul:»

«Pera traslladar un billó de duros se necessitarían 62.500 barcos del port de 500 *toneladas*, ó bé 308.333,333 mulas de carga ordinaria de dotze arrobas.»

«Posats un duro sobre l'altre formarian una columna ó cordó de 8.316,666 lléguas, ab lo que se podría donar 998 vegadas la volta al mon.»

«Extesos, ocuparian un terreno de 725.749,999 lléguas, y d'aquesta manera s'abrassaria 13,603 vegadas la circumferencia de la terra.»

«Ab los duros que conté un billó, posats en petites columnas, se podría construir un pont de 2,311 lleugas de llarch, 10 varas d'ample y 3 peus de gruix.»

«Un home pera contar un á un los duros que fan un billó, hi passaria 31,707 anys.»

«En el supósit de que 'l mon té mil milions de abitans, del billó repartit entre tots élls, tocarían mil duros per habitant.»

¿No 'ls hi sembla que si aixó no es buscar pussas al gat, al menos es prova de que lo qui fá aixó no sab que fér?

Sembla que á Fransa lo cólera los hi fá molta por.

Feya poch que s'havían presentat los primers casos de la terrible epidemia, quan, segurament pera fer l'atmósfera més sanita, varen encendre quatre fogaynas en los carrés de París; una de las quals destruí un magatzém, deixant 200 trevalladors, que en éll trevallavan, al carré.

Al África també diu que 'ls ha visitat l'epidemia, matanthi los moros ab un delit que fá enveja.

Deu esser pera ensenyar als governs espanyols que pels moros se deixan trepitjar, que los moros no son tan fieros. Que no 'ls hi han de fer tanta por.

Segons la *Correspondencia de España*, resulta que Mister Palmers es lo quefe de la casa més important del mon, en construccions navals.

Pot ser sí; pero 'ns sembla qu' es molta abnegació per un inglés deixar la seva casa pera venir á dirigir aquí una empresa, tan petita comparada ab la que té á Inglaterra.

Mentres no vulga després ferse pagar aquesta abnegació ab la possessió de Canarias ó Filipinas ja anirém hé.

Perque las cosas, tant com més escassas son ó més poch abundan, més se fan pagar. Y allá l' abnegació hi abunda poch.

Lo Rey del Dahomey ha escrit una carta al de Portugal porque 'l protegeixi de las armas francesas.

Lo que deurá dir lo de Portugal: Prou feynas tinch á casa ab la brega que 'm mouhen los inglesos.

A Tarrassa s' ha presentat en aquestas eleccions un verdader fenómeno: un home que corria mes que 'l tren.

¿Los hi sembla poch?

Y ara los enemich del Sufragi Universal diuhen que aixó es una nova proba de sinceritat electoral y de la eficacia del Sufragi.

¿No 'ls hi sembla que res te que veure lo cap ab las quatre témporas?

Be; será que nosaltres no hi veyém prou clá.

Contra 'ls dinamiters de Paris s' ha organísat á Fransa una societat titulada «La Vendetta.»

L' objecte d' aquesta societat, qual nom italiá vol dir venjansa, es lo venjar en los dinamiters los crims que ab la dinamita ells cometin, valentse la societat dels mateixos medis qu' ells se valgan.

No voldria pas portar á Fransa las mevas orellas; y pobretas? tant que las molesta 'l soroll.

Qui hi guanyará ab aixó serán los metjes especialistas d' enfermetats d' orellas.

Y 'ls apotecaris ab los anti-espasmódich.

Si be que, á copia de sentirne, ja tothom s' hi anirá acostumant.

ESCAROLA LITERARIA

CANSÓ

Vora montanya, en un más una nineta vivía que á tots mostraba, talment una careta de pisa, uns ulls brillants com el cer, y un cabell ros com la espiga. Había nascut allí y d' allí may se 'n mouria porque 'l seu plaher mes gran era aná al camp y á la vila dematí bon matinet cada jorn pera oir missa.

Va de cassera un infant, se pert y entra á la masía, per doná á sa set un glop y descans á sa fatiga.

Enrahonant, enrahonant va prendantse de la nina y quan ab ella está sol li pren la má y li diu: «Mira; ¿veus aquesta bossa d' or? donchs l' hi treta d' una pila que ab altres centes que 'n tinch no cabrian aquí dintre.

Tu 'en aquest mas, ¿que hi vols fer? que hi trovarás á la vila? Jo 't portaré á un palau tot fet d' or y pedreria, y en lloch de roques y banchs tindrás sillóns per cadires: no seurás més al escó sino en un trono de vidre que te grahons argentats y fi damasch per cortines».

Quan la nina sent aixó, llenza un sospir d' alegría, que de vegades també los ulls de la serp encisan, se 'n dú una flor per recort y fuig ab l' infant indigne.

Sobtada la nina al veure l' argent, or y pedreria deixá aná en terra la flor y ab ella tota sa ditxa! Tantost li habia caygut quan va sentí la veu trista dels seus pares y germans entre gemechs d' agonia cridant ab crits de dolor: «¡Mala filla, mala filla!» La nina exclamá: «¡Perdó!» y de vergonya 's moria.

A. ELÍAS.

QUADRET

Há tocat ja mitja nit, y la nineta n' es morta, sa mare ab amarch conhort la vetlla, la vetlla y plora, la llántia que feya llum s' es apagat tremolosa, y la mare 's trova allí, se trova allí; trista y sola. Entrant dins son cor l' esglay son ésser empeny á fóra, y vá rodant pel carrer, pel carrer, com una sombra. Com nó sap hontes ni hontvá ne pert l' esma y roda, roda... fins que arraulida á la fi, á la fi de pahor morta, al péu de un portal obscur cáu desfallida, y plorosa.

Per allí acerta á passar una parella alegroya, llabiejant frases d' amor, frases d' amor, dolsas, dolsas. Veyent lo bulto al portal ses ulls hi clava la noya, adonántsen' lo promés lo promés ja s' hi acosta; —¿Qué es?— diu ella ab neguit —No sé, una dona que plora!— y pássan, pássan de llarch, y 's perdan entre las sombras!

A. LLIMONER.

Rondallas y quientos.

JUTJE MODELO

Una vegada era un governador, que li digueren que en un poble d' aquí á la vora, hi havia un jutje tan llest que 'l que volgués enganyarlo ja calia que 's cordés be las espartenyas.

Ell que quina la fa, se disfressa de marxant y á cavall se dirigí cap á dit poble.

Aixís que hi entrava, trobá un pobre que li demaná caritat, ni féu, y quan tornava á empéndrer son camí, lo pobre 'l deturá.

Y 'l governador li diu:

—¿Qué vols? ¿No t' hi fet caritat?

Y 'l pobre diu:

—Si que me 'n has fet, pero fesme 'l favor de deixarme pujar á caball fins á la plassa, porque estich molt cansat.

Lo governador feu pujar al pobre y aixís que arribaren á la plassa, feu aturar lo caball pero 'l pobre no baixava.

Lo governador diu:

—¿Per qué no baixas? Apa, que ja hi hem arribat.

Lo pobre diu:

—¿Per qué tinch de baixar? Aquest caball es meu. Y sino me 'l donas de bon grat aném á trobar lo jutje y que ell ho diga.

La gent que 'ls rodejava ascoltant la discussió cridaren:

—Anéu á trobar lo jutje, que ell ho aclarirá. Lo governador y 'l pobre compareixeren davant lo jutje.

Se tingueren d'esperar per havernhi d' altres. Y devant d' ell, lo jutje cridá á un sabi y á un pagés. Abdos se disputavan una mateixa dona.

Lo pagés afirmava que era la seva dona, lo sabi que era la seva.

Després d' escoltarlos lo jutje diu:

—Deixéu la dona aquí, y tornéu demá.

Desseguida entraren un carnicer y un oliayre. Lo carnicer estava tot brut de sanch, y l' oliayre de tacas d' oli.

Lo carnicer tenia dinés en la má y l' oliayre subjectava la má del carnicer.

Lo carnicer diu:

—Jo he comprat oli á n' aquest home, vaig treure la bossa pera pagarlo, quan m' agafá la má pera robarme lo diner, y 'm vingut á ta presencia, jo tenint la meva bossa y ell agafat á la meva má.

L' oliayre diu:

—Aixó no es veritat, lo carnicer vingué á comprarme oli, me demaná que li cambiés una moneda d' or prengué la plata, de la que volgué apoderarsen y fugí, llavors li vaig agafar la má y li portat fins aquí.

Lo jutje diu:

—Deixeu aquí 'l diner y torneu demá.

Lo governador, á sa vegada, referí lo que li havia passat ab lo pobre. Lo jutje se 'l escoltá y després ordená al pobre que expliqués lo cas.

Lo pobre diu:

—Anava á caball, quan ell me demaná que 'l deixés pujar pera conduhirlo fins á la plassa. Vaig accedir, pero quan hi arrivarem se negá á baixar dihent que 'l caball era seu, lo que 's fals.

Lo jutje diu:

—Deixeu 'l caball aquí y torneu demá.

Alendemá un nombrós públich acudí á coneixer las decissions del magistrat.

Lo sabi y 'l pagés arribaren primer,

—¡Vésten ab la teva dona!— diu lo jutje al sabi!— y que donguin al pagés cinquanta garrotadas.

Se 'n aná 'l sabi ab la seva dona y 'l pagés sufrí son cástich davant lo públich.

Després cridá 'l jutje al carnicer.

—Lo diner es teu—li diu.

Y assenyaland al oliayre, afegi:

—A n' aquest cinquanta garrotadas.

Arribá 'l torn del governador y 'l pobre.

—¿Reconeixerías lo teu caball entre altres vint?— preguntá al governador.

—Lo reconeixería, diu.

—¿Y tú?

—També—digué 'l pobre.

—Segueixme.— diu lo jutje al governador.

Se dirigiren á la estable; lo governador reconegué desseguida 'l seu caball entre altres vint.

Després lo jutje hi feu anar al pobre, li ordená que assenyales lo caball y 'l pobre assenyala lo mateix que abans havia reconegut lo governador.

Torná 'l jutje á son lloch, y diu al governador.

—¡Lo caball es teu, prénlo!

Y ordená que donguessin al pobre cinquanta garrotadas.

Quan lo jutje se 'n anava, lo governador se dirigí á n' ell.

—¿Qué 'm vols?—li diu 'l jutje.—¿Potser estás descontent de ma sentencia?

Lo governador, diu:

—No: estich satisfet del tot, tan sols desitjo que 'm digas com has averiguat que la dona era del sabi y no del pagés, lo diner del carnicer y meu lo caball.

Lo jutje, diu:

—En quant á la dona del sabi, li cridada aquest matí, y li he dit: «Posa tinta al meu tinter.» Prengué 'l tinter, lo netejá bé y l' omplí de tinta; donchs era senyal que estava feta á n' aquesta feyna. Si hagués sigut dona del pagés hauria estat indecisa ó bé hauria fet un disbarat. D' aquí vaig deduhir que 'l sabi tenia rahó.

En quant al diner, lo vaig fer posar dins d' una galleda plena d' aygua. pera veure si sobrenadava oli. Si 'l diner hagués sigut del

oliayre, aquest l'hauria impregnat ab lo contacte de sas mans com l'aygua permanesqué clara, lo diner no podia perteneixer sino al carnicer.

Per lo que toca al caball, lo cas era més difícil. Lo pobre reconegué tan aviat com tu lo caball. Jo vos vaig sonetretre a n' aquesta proba per veure solsament qui reconeixia primer lo caball. Quan tu t'hi vas acostar, lo caball girà 'l cap pera mirarte, en tant que, quan lo pobre 'l tocà, baixà las orellas y arronsà una cama. Ja veus com hi he averiguat que tu ets lo llegítim propietari.

Llavors lo governador li diu:

—Jo no soch marxant, soch lo governador. He vingut pera averiguar si era cert lo que de tu 's deya. Quedo convensut de que ets un jutje hàbil y sabi. Demana, donchs, lo que vulgas.

Y 'l jutje diu:

—No necessito recompensas; me considero bastant agraciad ab vostra enhorabona.

¡Gloria al jutje modelo!

QUIQUET.

ALL-Y-OLI

SEMBLANSAS

—¿En qué se sembla un rellotje á un pá?

—En que te molla.

—¿En qué se sembla un *comanyero* á un home de be?

(No hem sapigut trobar la resposta: tal vegada nostres lectors la trovarán.)

—¿En qué se semblan las noyas bonicas y ben endressadas á las diputacions?

—En que fan tropa.

—¿En qué se sembla un os á un port?

—En que te moll.

—¿En qué se sembla un microscopi á un matemàtich?

—En que multiplica.

—¿En qué se semblan los generals als cassadors?

—En que fan paradas.

—¿En qué se semblan los termómetros als militars?

—En que tenen graus.

—¿En qué se sembla una batalla á un fogó?

—En que s'hi fa foch.

—¿En qué se semblan los artillers als homes pesats?

—En que carregan.

—¿En qué se sembla un cridayre á una campana?

—En que 's fa sentir.

—¿En qué se sembla l'escut de Catalunya á dos homes?

—En que te quatre barras.

—¿Y un ou ab una castanya, en qué s'asemblan?

Darrera d'un enterro:

—¿Es vosté parent del mort?

—No, senyor, amich íntim no mes. Pero l'acompanyo al cementiri ab lo mateix gust que si fos parent meu.

Entre dos amichs:

—Jo soch més valent que tú.

—¿De debó?

—Sí. Dias passats vaig entrar á la gabia d'un lleó.

—¿Y que 't passá?

—Res absolutament. Vaig entrar quan la gabia estava vuyda.

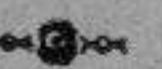

A n'en Pau li han robat la porta que separa son jardí de la carretera. Pregunta al seu criat:

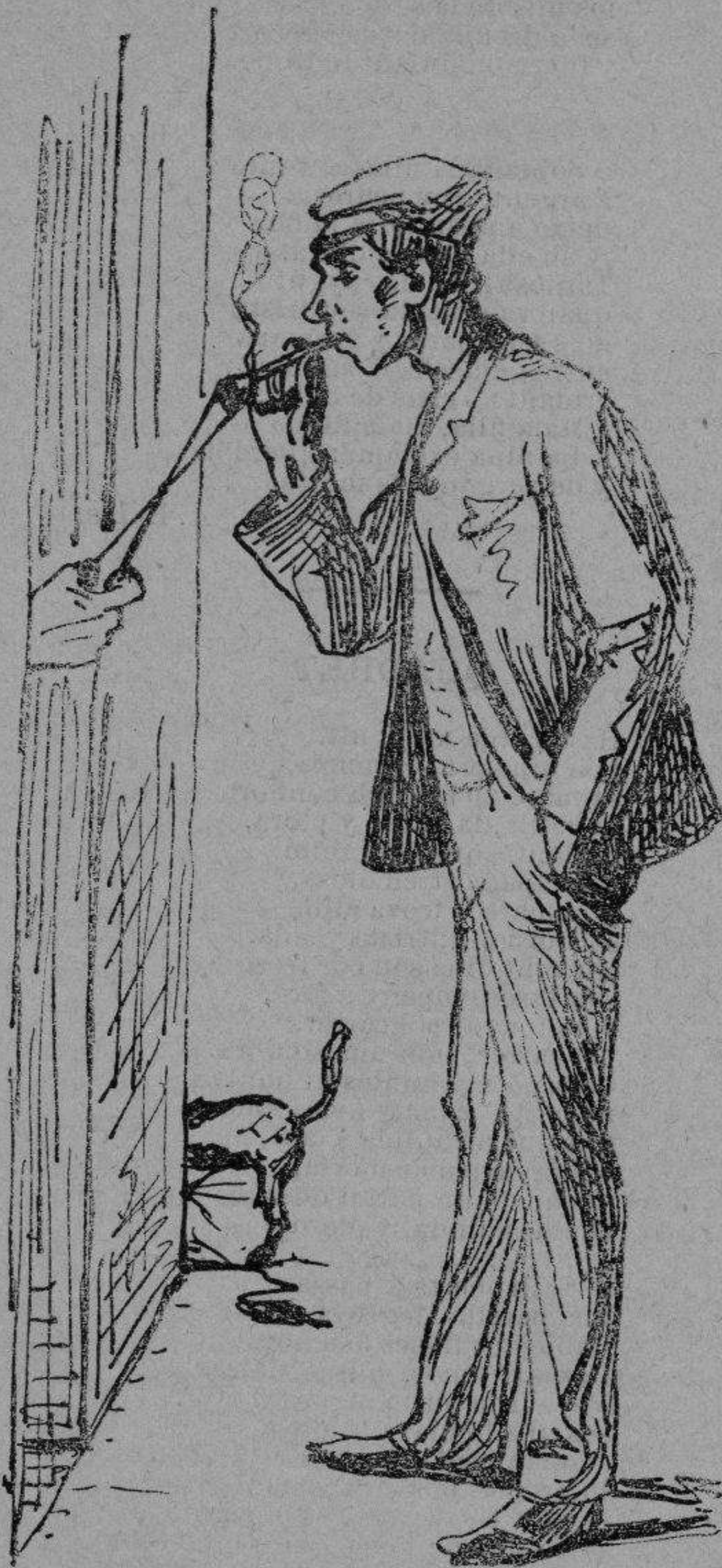
—A veurer, tu fores l'últim que estigueres en lo jardí. ¿A quina hora era?

—A las sis.

—Bueno. ¿Y havia la porta quan la vares tancar?

COSAS DEL DIA

Quan no hi haurán mistos.

En un restaurant:

—¿Li agradan á vosté 'ls pèsols?

—Ab deliri.

—A mi també; pero ab pernil.

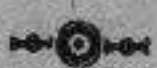

—¿Quants sacraments hi han?—preguntaba lo vicari d'un poblet á un noy.

—Ja s'han acabat tots.

—¿Com pot ser aixó?

—Perque vosté mateix ha donat los últims á la meva avia.

—Estich brut del ventrell,—exclamava un fulano després d'haverse atipat.

—Donchs, home, res més senzill, mengis vosté una ebcombra.

En una pagesia:

—Pare, pare, vaig plantar patatas al porxo y ¿sabeu lo que m'han sortit?

—¿Qué havia de sortir? Patatas.

—¡Cá, no! Han sortit los marrans de la cort y se las han menjadas.

REMEYS

Per no ser borni.—Es segur: arrancarse l'altre ull.

Per anar més depressa que 'l tren.—Posarse á corre al costat d'un de parat.

Per no estar may de malhumor.—Péndresho tot á la fresca.

Per no tenir d'encendre may llum y no estar á las foscas.—Tenirlo encés nit y dia.

DOCTOR PICOT.

Trenca - closcas.

XARADAS

A la *hú quart* ne vaig comprá una *tres duas* rodona y com qu'era tan bufona dotze rals ne vaig doná.

Mes ai véurela en Pascual, tant y tant li vá agradá que una se 'n vá aná á comprá á la ciutat de *Total*.

La *primera* es musical, la *segona* article sona, y veurás que 'l meu *total* dona just un nom de dona.

F. DEULOFEU.

ANAGRAMA

Com que so fill de *total* y sen com es bastant lluny, lo meu amich Ton Fortuny no 's creya fos de la tal. Y no veientse 'l avisme de perdrer, sino guanyar una *tot* van apostar, li vaig ensenyá 'l batisme y guapo, meva va estar.

J. ARAN GAYA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9—En l'exércit
1 2 3 4 5 6 4 9—Ne te id.
9 2 3 4 8 2 9—Personatje invisible.
1 2 3 4 5 6—Las campanas.
1 2 6 4 9—Joch infantil.
4 5 1 2—Carrer de Barcelona.
8 4 9—Part del cap.
7 9—Animal fiero.
1—Consonant.

PAUHET DE LA CINTA.

MUDANSA

Fa molts dias que un *tot* va robar-me del corral, un animal qu' *s total* qu'era per un meu nebot.

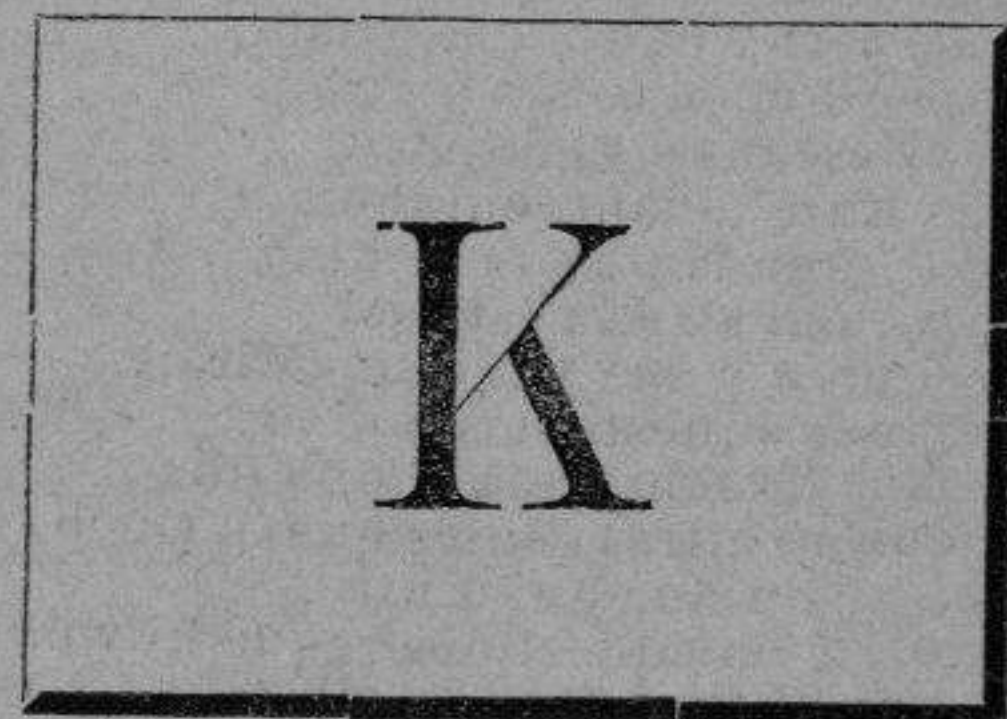
JOAN M. LLORENS.

ENDEVINALLA

Qui ho diria te cotxes y tranvia acaba com comensa, lector. pensa.

F. MAS.

GEROGLIFICH

PAU DEL OLI.

Las soluciones en lo número próxim.

Imprempta La Renaiwensa, Xuclá, 13, baixes.